

AD CHRISTIANVM LECTOREM EPISTOLA.

refertissimi: quos quū non semel perlegissem, h̄c mihi uiderent Euāgelicā ueritatē mirū in modū per omnia cōsentanei, non solum amplius q̄ anteā & ueneratus sum, & suspexi: ueruetiam admodū pī religiose facturū existimauit, si accuratissima cū diligētia cātigatos, nostris characteribus, Deo gratia haud omnino contēnendis, ipse tradendos curarem, excusos iusto precio distraherē, emendatos boni quiq̄ studiosius euoluerēt. Porrò ut de ope rō nonnihil artīgam, initio quidē ab eo recudēdo dederetra bā animus; partim q̄ non sat tis uetus exēplaribus instructus essem, q̄bus in eiusmodi prāsētūm sanctissimo negotio opus erat; partim q̄ adē mendis scatebat innumeris, ut lectorē uel eruditissimū in plērīcō locis remorari potuisset: Tamē absurdū ducens & indignū, tam pium opus, tam elegans, tam luculent in obliuione gremiū conspūtū iri; malū uel nonnulla rei familiaris iactura, denū studioſe recognitū in lucem emittere, q̄ portētōfis mendis conspurcatū à paucis legi, à plērīcō parui duci, à nonnullis etiam nū (ut sunt quidā q̄ anilita nugamēta, hominūq̄ somnia plenis buccis effterūt, sacras aut̄ literas naso suspendūt) scurriliter derideri. Nā mihi uident̄ non mediocre munus in Christianā rempublicā conferre, q̄ Euāgeliis autorib⁹ in luce eruendis inuigilant, quicq̄ ceu ad Solomonis tēplū extuendū, lapides cōportant quadratos, quō synchronitati Euāgeliacē (prohdolor) quotidē relabēti uel utcunq̄ possint consulere. Cāterū uix aliud opus, secundū tñ sacras literas, iam extare credam, quod perinde manib⁹ omniū teri referat, atq̄ hos Athanasij cōmentarios: hos, inq̄, & apostoli cam respicientes salutā, & minime doctrinā gentiliū, sed Iesu Christi seruatoris nostri sua uillimis præceptionib⁹ onustissimos. Nam praterq̄ q̄ in eis mortū Christianorū, & uitæ purioris exēpla proponunt̄: ad cognoscendam tñ Pauli erga fratres q̄ flagrantissimā charitatē, tñ ipsius artūs, & exantlatos labores, qua ob Dei amorē perpessus sit, maximē uidētur cōducere. Deinde ea in enucleādo puritas & pietas, ea in abstrusiorib⁹ sensibus eruendis subtilitas, id deniq̄ in dictis & paradoxis pondus, ut non possim nō mihi certō persuadere, hosce quidē cōmentarios, spiritu sancto dictante, fuisse conscriptos. Quamobrē, candide lector, nequaq̄ mirū, si in eis recudēt & sumptus fecerimus nō mediocres, & operam suprà q̄ dīci possit maiorē libētēs adhibuerimus. Porrò hēc cōmentarii sintne Athanasij, aut cuiusq̄ alterius, uel iam inter literarū professores agit̄ controuersia, & ut ait ille, adhuc sub iudice lis est. Non em̄ desunt, q̄ uel quadā periūcitate, audeant ea Theophylacto adscribere, que ut suam tueant sententia, modo Vulgarī, modo Bulgarī solere uocari adstruunt; adducētes etiam id, tanq̄ sua opinōnis firmissimū cardinē, Basiliū in eis cōmentarij sēpius induci, quē tñ Eusebius, si rectē quidē animaduerterit, fuisse Athanasio posteriorē, adferere minime ueret. Et hinc lis & controuersia. Ego igit̄, quando iam adhuc sum literarū mysta, atq̄ inter illarū colentes uel sanè minime, censurā meam inter tot tantos uiros nolim iteronere; tñ si q̄s priuatim atq̄ amicē me roget, cuiusfnā esse arbitrer, au derē uel iuramēto adposito respondere, nullus quidē omnino alterius est, praterq̄ Athanasij, utcunq̄ uariēt̄ hæreses & sententia, hoc sanè maximo argumēto, q̄ in Theophylacti cōmentarijs, quæ in Paulū adīdit, & his, quoq̄ titulo Athanasij circumferunt, uaria phrasis, uariis stylis, uariis frequentiū sententia; & hoc tñ in Græcis, tñ Latinis codicibus. Quod quum ita sit, præstern in opinōnem discriminet, qui fieri potest, ut ea cōmentaria possint Theophylacto uēdīcari. Aliorū tñ esto iudicū: nā eius rei ueritatē haud planē possum aſsequi. Verū, optime lector, nequaq̄ nominis rationē habeto; atq̄ id unū tibi pluade, cuiusq̄ cuncte tandem sint, nihil prater pietatē, prater religionē, deniq̄ prater sanctitatem ihs inesse: multoq̄ alia illuēdi rationē depingi, q̄ nunc tēporis obſeruemus; eā tñ seruator noster Christus tandem alioq̄ & redire, & reflorescere iubat. Sanē si plurimū laudibus effredi ſunt, q̄ sacra potissimum tractat, q̄co celestē callēt sapiētia, inter hos nimiri Athanasius primus cōmēdandus uenit, eiq̄ palma iure deferēda. Nā apud hūc adē ſunt oīa diuinē scripta, adē ſunt ingenio atq̄ arte cōposita, adē mirū in exēplis eligēdis iudicū, ut fieri nō possit, qn subinde occuperis, in cōteplanda eius uiri sublimitate: tati, inq̄, ut in narratione coeleſtiū m̄ysteriorū, uelut ſolē quendā ſuſcipiā. Q̄, obſero, quadā breuisbus percurrit, quadā tēpēſtū enucleat, rufus quādā ſapiētia repetit, ne legētū memoria excidat? Et hēc quidē de autore: de laborib⁹ uero & ſudorib⁹ in eū impētis, pauca p̄ſtricē dīcēda ſunt. Atq̄ in pri mis tatis ſudorib⁹ mihi cōſtitit, ut uel iureiurādo adſirmare audēa, nunq̄ Herculē, ut fa bulanī poeta, tñ ſuſtinuisse laboris in Augē ſtabulo repurgādo, q̄tū hoc in negocio mihi tolerādū fuerit; adē, ut trecentos amplius errores inde fuſtuleri. Qđ haud dubiē possis cognoscere, si collatis exēplaribus, periculū feceris. Etem qđdā haud ſanē oīo p̄enitēdū preſtitimus; atq̄ nō pauca pristino tñ cādori tñ ſensiū reſtituimus, ſed id opūlātē Christo: noſ enim